

Mùa đông Hà Nội vẫn đẹp và lạnh! Nó lại ôm gấu bông ra hiệu giặt. Cô chủ quán tươi cười: “Con gái có con gấu bông xinh quá! Thế được mấy năm rồi?” Nó nhìn cô ngẫm nghĩ nhưng rồi cũng chỉ biết cười. Mấy năm rồi nhỉ? Hai năm, ba năm... cũng không biết nữa. Tự nhiên nó lại nhớ cái ngày được tặng con gấu bông, anh đã bảo nó không được ôm con nào khác nữa. Nó cười tinh nghịch: “Cứ con nào đẹp thì em sẽ dùng!” Thế nhưng...

Gió thì mãi mãi vẫn là gió, chỉ có phương hướng chứ không có trung tâm. Anh đi và bảo cứ coi anh như một làn gió ngang qua cuộc đời. Nó im lặng rồi nhìn theo anh cho đến khi bóng anh chỉ còn là một chấm nhỏ, vô định... Từ hôm đó, nó lao vào học tập, đi làm thêm, đi tình nguyện... Ngày qua ngày, nó dắt xe đi từ sáng sớm đến tối mịt mới về. Nó vẫn cứ cười nói, mang cái vẻ mặt tươi tỉnh đi khắp nơi nhưng trong ánh mắt mà có lần anh bảo là đôi mắt biết nói ấy chất chứa rất nhiều suy nghĩ. Người ta không thể không khóc khi niềm tin bị đánh cắp. Vậy mà nó lại cười. Nó sống khép kín và rất ít tâm sự với mọi người. Chỉ có đứa bạn cùng phòng hiểu song cũng không dám hỏi vì sợ chạm vào vết thương trong lòng nó.

Thế rồi nó ốm. Ba ngày nằm miên man, ly bì nó có một giấc mơ. Nó lại thấy anh đến chuôm khăn lạnh lên trán nó như ngày xưa. Anh lại mắng nó là không biết tự chăm sóc mình. Anh lại mang đến rất nhiều nho xanh, loại quả mà nó thích nhất, chua lẫn với ngọt, nó nhai cả hạt nho và thấy cả vị đắng đắng. Và thoang thoang đâu đó nó thấy hương ngọc lan. Bất giác nước mắt nó trào ra. Nó thấy một nụ hôn nhẹ lên khóe mắt và lời thì thầm của anh: “Em đừng bao giờ khóc vì anh nữa nhé! Khi nước mắt em rơi là lúc trái tim anh chảy máu...”. Nó cố sức gọi anh nhưng không thể. Anh lại đi. Hình như gió vẫn luôn trở đi, trở lại chứ không biến mất. Mồ hôi vã ra đầm đìa. Nó choàng dậy và đưa mắt kiếm tìm nhưng chỉ có căn phòng vắng lặng, lạnh lẽo. Thật lạ, nó thấy một giỏ ngọc lan để trên bàn...

Ngày đó nó rất yêu hoa ngọc lan. Anh bảo đó là loài hoa đặc biệt nhưng buồn. Nó thầm nghĩ sẽ chỉ nhận hoa ngọc lan anh tặng thôi. Anh vẫn thường tặng nó hoa ngọc lan mà không nhân dịp gì cả. Những bông ngọc lan nhỏ xinh, trắng muốt và đặc biệt là mùi hương của hoa khiến nó vô cùng thích thú. Hoa đẹp nhưng quá mỏng manh, vì thế nên thường thì hoa chỉ tồn tại được trong một thời gian không dài. Trên đời này có điều gì là tồn tại vĩnh hằng? Có cái gì là trọn vẹn? Có lần lang thang trên con đường rợp bóng ngọc lan, nó cứ mãi mê ngắm những cành hoa tinh khôi mà quên mất rằng đang đi với anh. Anh giận bảo nó là người vô tâm, chẳng quan tâm gì đến anh cả. Nó trêu chọc ai lại đi ghen với hoa ngọc lan bao giờ?

Nó biết anh vẫn còn giận. Thế là dù đang khá bận rộn với công việc và học hành, nó vẫn cố đan tặng anh chiếc khăn len. Đứa bạn cùng phòng bảo nó lãng mạn quá. Ủ! Có lẽ thế thật, nhưng nó thấy cuộc sống như thế này thật thú vị và có ý nghĩa. Nó được là chính mình, có việc để làm, có người để yêu thương và có cả những hy vọng, mơ ước... Đan xong khăn nhưng nó chưa vội tặng vì muốn tạo bất ngờ cho anh. Nó tưởng tượng ra anh sẽ vui biết chừng nào khi nhận quà. Anh đã từng rất mong sẽ có lúc nó đan khăn và tự tay quàng vào cổ anh. Nó cố chờ đến hôm nào đó thật lạnh để thực hiện điều đó. Và nó cứ chờ, chờ mãi...

Mùa đông năm nay lạnh hơn nó nghĩ rất nhiều! Nó mang con gấu bông về, đứa bạn nhìn chăm chăm đang định nói điều gì đó thì nó đã nói: “Mình sẽ ôm nó nốt mùa đông này thôi! Thật mà!”. Đột nhiên trong đầu nó bùng lên một ý nghĩ: Lạnh nhưng mặt trời vẫn mọc...

Ngô Thị Hoa Mai

Sư phạm Ngữ Văn K52

HƯƠNG NGỌC LAN

